

Lesz-e ismét „mennybemenetel?”

Nem remélt évet zártak a SZEOL AK labdarúgói az elmúlt bajnoki évben. Újoncként nemcsak megkapaszkodtak, hanem mindjárt a kilencedik helyet is megszerezték az első osztályban. Meglepetés ez, ha az 1983/84-es rajt előtt napvilágot látott számítógépes előrejelzésre gondolunk, amely a szegeiekben látta a mezőny egyik leggyengébb résztvevőjét és a leendő kiesőnek minősítette. Azonban ami elmúlt, elmúlt. A régi dicsőség kevés az üdvösséghez. Így gondolkozik Kaszás Gábor vezető edző is, akit rövid beszélgetésre invitáltunk. *Megkértük értékelje a nyári felkészülést:*

— A tavalyi sikeres szereplés csak akkor lesz igazán értékes, ha meg tudjuk ismételni. Ennek érdekében mindent elkövetünk az elmúlt hetekben. Az idei alapozás nem egyszerű lekopirozása a tavalyinak. Egészen új módszerekkel kísérleteztünk, melynek lényege, hogy a labdát szinte valamennyi foglalkozáson „dédeltették” a játékosok. Közben edzőmérkőzéseken próbáltuk felmérni hol tartunk a munkában. Hazai partnereken kívül több is volt, ráadásul különböző osztálybeliek — az országhatáron túli ellenfelekkel is találkozunk. Jugoszláviában a *Vinkovszki Dinamo* volt a vendéglátónk, az *NDK*-ban pedig a *Karl Marx Stadt*, valamint a *Dinamo Drezda* adott izelítőt a német labdarúgásból.

Arról kik jutottak legtöbb szóhoz Kaszás Gábor elmondta, alig változott a tavalyi keret. Egyedül Kutasi Lászlót volt kénytelen kihúzni a névsorból. Pótlása nem lesz egyszerű, hiszen rutinos, sok nagy csatát átélte játékosról van szó, emellett, mint ember is, csak pozitív példaként állítható társai elé. A csapat „öregje” nem akasztotta szögére a cipőt, jelenleg a Makói SVSE-nél vezényeli a védelmet, természetesen a pályáról. A kezdő tizenegyre kerülésért Szabó L., Hornyák, Szabó Gy., Szélpál, Kozma, Polyvas, Somogyi, Takó, Mórincz, Gruborovics, Balázs, Orosházi, Kovács, Kun, Segesvári, Birkás, Balogh, Deák és Vojnics küzd.

— A magyar labdarúgás, ha nem is látványos gyorsasággal, de elindult a fejlődés útján, mely egy gyorsabb, korszerűbb, kitűnő labdakezelésre épülő játék felé vezet. A szakcsajtót lapozgatva legalábbis ilyen törekvések-

ről, változásokról szerezhetünk tudomást az élbonalbeli edzők nyilatkozataiból. *Vajon a Tisza-partiak beszélhetnek-e hasonlóról?*

— A megfelelő erőnlét, állóképesség kialakításáról idén sem feledkeztünk meg. Úgy látom, játékosaim egy év alatt alkalmazkodtak az NB I-es követelményekhez. Ez elsősorban a technikai és taktikai felkészültségre értendő. A jövőben a támadás-szövésben szeretnénk meglesse a Tisza-partiak vetélytársaink számára. E téren nagy reményeket fűzök Birkás és Mórincz szerepléséhez, akikre eddig különböző okok miatt nem számíthattam.

— Köztudott város szerzte, hogy a Tisza-parti stadion inkább hasonlít az utóbbi időben feldúlt hadszíntérhez, mint labdarúgó pályához.

— Augusztus 20-a óta tartjuk foglalkozásainkat a SZEOL sporttelepen. A körülményekről röviden csupán annyit, hogy az országban az NB I-es klubokat tekintve valószínűleg egyedülálló. Sajnos ezzel nem dicsekedhetünk. A gondok közül a legégetőbb a pálya gypsözvénye, amely csak a legnagyobb jóindulattal kaphatja meg a szőnyeg nevet. Ugyanakkor a fű, hogy úgymondjam élet és halál között van. A közelmúltban elütelgett magok valószínűleg nem a minőség előírásoknak megfelelő talajba kerültek, így a felületet csőrendszerig nem jut el a lehulló csapadék. A víz megáll a pályán, s a gyp egyre csak pusztul emiatt. A ritkuló növényzet közül mind több helyen tűnik elő a puszta föld. Az őszi esőzések idején, akár vízilabda mérkőzéseket is játszhatunk majd.

Találkozásunkkor már túl volt az első mérkőzésén a Kaszás legénység. A fővárosban jártak. Az egyik legnépszerűbb klub az FTC volt az ellenfél. Sajnos pont nélkül, súlyos vereséggel tértek haza. A tapasztalatairól kérdeztük a tréner.

— A ferencvárosiakról semmit sem tudunk. Teljesen új játékos állománnyal vágtak bele az idei küzdelmekbe. A zöld-fehérek háromnegyed része kicserélődött. Fiatal és tehetséges játékosokkal gyarapodtak, akik már az első fordulóban bizonyították, hogy érdemes volt számukra bizalmat szavazni. Elsősorban csatáik teljesítménye dicsérhető.

Karate: szerda, 17—19 óra, szombat 9—11 óra, Ady-tér.
Tennis: Női: kedd, csütörtök 15—19 óra, Újszegedi tenispálya; Férfi: szerda, péntek 15—19 óra, Újszegedi tenispálya.

Irigylésre méltó a közönségük, amely tenyerén hordozza kedvenceit, olyan forró hangulatot képes teremteni az Üllői úton, melyben az ellenfelek nem csoda ha reszkető lábbal lépnek pályára. — fejezte be beszélgetésünket Kaszás Gábor.

A következő erőpróba a Bp. Honvéddel Szegeden lesz. (Azóta már ismert az eredmény — B.T.) Javában folynak az előkészületek. A feladatok és az egyéb kiszolgáló létesítmények felújításáról, átépítéséről *Faragó István*, a DEGAZ főmechanikusa számolt be:

— Nagyon sok vállalat segítségét kértük. Többekkel ellentétben azóta is kitart mellettünk a Nagyalföldi Kőolajkutató Vállalat, a Szegedi Vízügy és a Városgazdálkodási Vállalat. Legszorgósebb feladatunk most a nézőtér és a pálya közti kerítés felépítése, a régi padok újjafestése, az elkorhadt deszkák cseréje. A feladatok mindenütt szeretnénk közelebb hozni a játékrészhez, továbbá egy 2 millió forintot érő elektromos eredményjelzőt vásárolunk majd. Mindent összevetve két éven belül mintegy 30 millió forintot költséggel szeretnénk a létesítményt újjávarázsolni.

Faragó István a SZEOL AK — Bp. Honvéd találkozója előtt egy bő héttel, jóval kulturáltabb és kényelmesebb körülményeket ígért közönségének. Hogy mindez megvalósul-e, hamarosan valamennyien tapasztalhatjuk.

Az élet ismét bizonyította egy közmondás igazát, mely szerint „sok baba között elvesz a gyerek”. Valahogy így jártak a pálya rendbehozásával a SZEOL AK-nál is. A sanyarú anyagi lehetőségek miatt úgy határoztak maguk vásárolják meg a fűmagot az Alföldi Kőolajkutatóval termeltetik ki a víz-elszállító csőrendszer helyéről a földet, a sándorfalvi Magyar-Lengyel Barátság Tsz adta a termelőtalajt. Végeredményben az ésszerűtlen takarékoskodásból lett egy silány pálya, és csak rossz idő kérdése, hogy teljesen hasznavehetetlenné váljon. Talán érdemes lett volna egy konkrét vállalkozóra bízni a teendőket. A hibát elkövetők nem maradnak titokban, valószínűleg bírósági eljárásra kerül sor. Mindez a csapatot természetesen már nem vigasztalja.

BOROS TIBOR

Lewis, Lewis, Lewis

Carl Lewis belépésével megváltozott a légkör a stadionban. Mindegy, milyen szám folyt a futó-, az ugró-, vagy a dobópályán, mindegy, milyen világklasszisok jelentek meg a rajtnál, mindegy, hogy világcúcsra vagy „csak” magyar rekordra volt kilátás — a nézők legálább egyik szeme mindig az amerikai szuperklasszison csüngött. Pedig ekkor még nem csinált semmit. Csak melegített. Egyedül ő volt azonban jogosult arra, hogy ezt az „előmozgást” benn a pályán végezze. A Népstadion edzőpályáján, az Olimpiai Bajnokok Parkjában közben Lewis leendő ellenfelei köröztek. Na, nem olimpiai bajnokok mind, de hát ez nem olyan szigorú előírás, mint az, hogy a versenyshelyen melegíteni tilos. Csak Lewis a kivétel. Lewis Lewis, Lewis. Vajon van-e ember a Földön, akinek a nevével többször írták le ezen a nyáron, mint a négyeseres olimpiai bajnok szupersztárét? És mivel magyarázható ez a hallatlan „fölhajtás”, ami körülötte kialakult? Na, nem érdemtelenül, erről szó sincs, az érdekes csupán az: van-e anatómiája a sztárrá válásnak. *A Budapesti Nagydíj* — mert erről a versenyről van most szó — sok nagy egyéniséget vonzott már az évek során, de még *Steve Ovett* három év előtti körülrajongása sem hasonlítható ahhoz, ami Lewis körül most kialakult. Vajon gazella futása, vajon zenélő mozgása, vajon magától értetődő fölényes győzelmei azok, amit a fiatal autogramkerők ezrei, s a kevésbé fiatal nézők tízezrei csodálni akartak ezen a húszon alig túlévő Egyesült Államok-beli fiún? Vajon örök győzelmei álmaink megtestesítőjét látjuk benne, a játéki könnyedséggel mindig nyertő biztos pontunkat?

Tény: hanyattestünk. S nem indokolatlanul. Mert nemcsak azt nézhetjük szájtáta, ahogy bárkit állva vagy 60 méternél a legrövidebb sprintávon. Azt a — fiatal kora ellenére — fegyelmzett viselkedést is, amit például a verseny megelőző sajtótájékoztatón produkált. Mielőtt belépett a terembe, menedzsere érkezett, s mindenkit megkért: szüntesse be a dohányzást, mert Carlnek délután versenye lesz, és amúgy sem szereti a füstöt. Aztán bevonult Amerika legmenőbb nap szemüvegében, Amerika, s jelenleg talán a világ legmenőbb sportmárkájú viselésében, talpig NIKE-ben Ő. Minden kérdésre hallatlan türelemmel válaszolt. Még azokra is, amikre talán... Szóval idézek:

— Ön köztudottan gyengén rajtol. Mit tesz ennek javítása érdekében? — hangzott a kérdés. Az isteni Carl ártatlan arccal felelt: — Nem tudok róla, hogy gyengén rajtolnék.

— Milyen taktikával futja a 100 métert? — hangzott a következő kérdés.

— Tudja, úgy szoktam, hogy elég gyorsan kezdek, és aztán megpróbálom fokozni a tempót.

— Kit tart a világ második legjobb atlétájának?

— Miért, ki az első? — kérdezett vissza.

— Hát Őn!

— Ja, akkor nem az én dolgom megkérdeztetni a másodikat... Úgy tűnik, szövegéből is fölkészült volt No-

1, mert pillanatok alatt válaszolt a legfifikásabb kérdéseket is. Az iránta való érdeklődésre jellemző: az értekezlet másik fele nem tartott ennyi ideig. Pedig ott sem akárciknek ültek. Név szerint: *Uwe Hohn*, és *Antje (Zölkau) Kempe*, a gerelyhajítás NDK-beli férfi illetve női világcúcsstartói. *Jordanka Andonova*, a női magasugrás bolgár világcúcsstartója a szovjet *Jurij Szedih*, olimpiai bajnok, a kalapácsvetés világcúcsstartója, *Steve Cram* Nagy-Britanniából, világ- és Európa-bajnok 800-as és 1500-as, valamint *Alberto Cova*, hosszútávútos olasz olimpiai-, világ- és Európa-bajnok. Azért idézésre érdemes kérdések és válaszok itt is előfordultak. Sőt, kétszer élénk derűtség is kitört a tudósítók között. Először akkor, amikor *Uwe Hohn* hangos igennel válaszolt arra a kérdésre: volt-e doppingellenőrzés azon a berlini versenyen, amikor a 100 métert messze túlhaladó világcúcsot dobta. Másodszor pedig akkor, amikor *Jurij Szedihet* faggatták, miért vesz részt ezen az atlétikai-gálán. Tiszta angolsággal így válaszolt: „Eredetileg nem szerepelt a programban ez a verseny. Alig néhány napja szereztem tudomást arról, hogy indulni fogok. Hogy miért, nem tudom.”

Akinek szerencséje volt, mert határközelben lakik, részletesebben láthatta az olimpiát. Érdekes képet mutat az éremtáblázat. Az *Egyesült Államok kiemelkedő teljesítménye* (83 arany, 61 ezüst, 30 bronz) várható volt, de ki gondolt *Románia* összesített második helyére az éremtáblázaton (20, 16, 17)? Az *NSZK „bronzos”* helyezése ismét „tervezhető” volt (17, 19, 23), sőt, a hagyományos olimpia pontversenyben meg is előznék keleti szomszédainkat. Vajon ki sejtette *Kína* (15, 8, 9), *Olaszország* (14, 6, 12), vagy *Kanada* (10, 18, 16), előkelő éremgyűjteményét? Számomra azért *Jugoszlávia* (7, 4, 7), *Japán* (10, 8, 14) és *Új Zéland* (8, 1, 2) mögött elfoglalt 9. helyezése szinte mindennel értékesebb, hiszen hét aranyérmük döntő hányadát csapatsportokban szerezték, s úgy érzem, a kézilabdában szerzett bajnokság (különösen így, hogy a férfiak és a nők egyaránt nyertek) fejlettebb, szervezettebb sportéletre utal, mintha — például — az atlétika egy számában nyer egy ország versenyzője.

És, hát MLSZ

Mi azonban nem az olimpiával voltunk leginkább elfoglalva ezen a nyáron. Ismét adott nekünk bőséges csámcsogni-valót a mi belterjes kis labdarúgó életünk. Ismét volt ÚGY, nem is akármilyen, ismét volt MLSZ-döntés, kinyilatkoztatás (nem is akármilyen!) hát mi kell még?

Sokadszor beigazolódtott — mindenfajta ezzel ellentétes közléssel szemben —, hogy más a mérce a vidék és más Budapest labdarúgásánál. Sőt utóbbinál még további rétegződések is vannak. Győrbe igazolni halálos bűnnek és — lehetetlenséggel határos. Igaz, a Rába-parti városba távozni szándékozó *Kardos* elkövetett egy hibát: már szerződésének lejártá előtt Győrben edzett. Ez olyan tálcán kínált lehetősé-

ség, mondhatni ziczer volt az Újpest számára, amit nem hagyhattak ki. Más kérdés, hogy teljesen logikátlan dolog, hogy július 31-ig (szerződése lejártáig) még Újpesten kellett volna edzenie, jöllehet a bajnokságban már a Rábában szerepelt volna, ahol július 1-én kezdődött meg a felkészülés... No, de logikát keresni a labdarúgásban...? Később azért kiderült, *Kardos* sem kell féltetni. Néhány nappal azután, hogy a győri rádióban és a helyi sajtóban azt nyilatkozta: Rába ETO-játékos lesz, vagy semmi, azaz kivár egy évet, Újpesten négyéves (!) szerződést írt alá. Bizonyára ezért kapott ajándékba egy nagy doboz babapiskótát...

És hát, MLSZ. Néhány év távlatából már megállapítható: mégha voltak is helyes intézkedések, kemény elhatározások, egyetlen egyszer sem voltak képesek következetesen, mindenkiire egyformán érvényes foganatosítani saját maguk által megalkotott törvényeket. Ime, a bunda-ügy. Amennyire dicséretes, hogy volt merszük végre szembeszállni a mindezt betakaró megegyezéshullámmal, olyannyira elkeserítő, hogy képtelenek voltak egyetlen mércével büntetni.

Mert hogyan lehet az, hogy például *Kovács Attilát* 10 évre tiltották el, azaz gyakorlatilag örökre „elmeszelték”, az ugyancsak válogatott *Nagy Antal* és *Varga* ugyan kisebb súlyú, de jellegében azonos vétségért felfüggesztett büntetést kapott, s játszhat is a bajnokságban? Úgy látszik, megint igaz lehet a háttér-híradónak, miszerint *Nagy Antallal* együtt még igen sokan benne voltak a Honvédból a „buliban”. Ők csak tartották a hátukat, de eltiltás esetén kipakoltak volna. S abba esetleg nagy emberek is belebukhattak volna.

Hallgatói sikerek

Hagyjuk a labdarúgást! Beszéljünk inkább arra érdemesebb sportemberekről. Például azokról az egyetemistákról, főiskolásokról, akik az idén sem pihenés, nyaralással töltötték szabadidőjüket, hanem kemény edzésekkel, versenyzéssel.

Az élre talán *Szopori Erika* neve kíváncsok. A SZEOL AK fiatal atlétája két arany-, és két ezüstermet nyert az atlétikai idei felnőtt magyar bajnokságán, 400 gáton sorozatban megjavította az utánpótlás csúcsot, majd a felnőtt rekord megdöntése is sikerült. Nem sokkal maradt el tőle *Szabó Erzsébet* sem, aki 800-on jeleskedett, s egyébként évfolyamtársa a főiskolán Szoporinak. A joghallgató *Ladányi Zsigmond* súlylökésben szerzett bajnoki ezüstöt.

Figyelemre méltó a kajakos *Petrovits Kálmán* negyedik helye a szocialista országok nyílt versenyén, ugyanezen a versenyen szerepelt — bár nem túl sikeresen — a cselgáncsos *Fürjész István* is. Sorolhatnánk még a példákat a keményen dolgozó vizilabdázóktól a kosarasokon keresztül egészen néhány labdarúgóig, de teljesre nem törekedhetünk.

Néhány pillanatot próbáltunk felvillantani az idei „sportnyárból”, ugyancsak annak igénybe és lehetősége nélkül, hogy minden fontos eseményről szó essen. De talán az emlékeztetést elértük; BALOGH TAMÁS

A JATE SC szakosztályok edzési időpontjai

Kosárlabda: hétfő, kedd, csütörtök 21—23 óra, Ságvári Ált. iskola.
Tollaslabda: szerda, péntek, 21—23 óra, Ságvári Ált. iskola.
Röplabda: Női — kedd, csütörtök 17—19 óra, Ady-tér; Férfi — csütörtök 18—20 óra, Kőrösi József Szakközépiskola.
Asztalitenisz: szerda, csütörtök 18—20 óra, Ady-téri Körternaterem.
Kézilabda: kedd, csütörtök (férfi-női) 18—20 óra, Ady-tér.
Karate: szerda, 17—19 óra, szombat 9—11 óra, Ady-tér.
Tennis: Női: kedd, csütörtök 15—19 óra, Újszegedi tenispálya; Férfi: szerda, péntek 15—19 óra, Újszegedi tenispálya.

Természetbarát: szakosztályvezető dr. Felföldi Károly (Szerves Kémia), fogadó óra: csütörtök 13—14 óra között.
Kispályás labdarúgás: szakosztályvezető Bételeki Pál (Testnevelés tanszék). A szakosztályokba minden érdeklődőt szeretettel várunk, az elsőéves hallgatókat is szívesen fogadják.